Ото круглий рік, як день, довідуємося, Микольцю,
чи переставилася душечка (царство небесне),
бо лише ми одні на цілу околицю
кожному двигаєм хрест попереду процесій.

Такий талан судився тутейшим причинним:
тільки кілометр екстазу — від церкви до кладовища.
А поза тим рятуємося блаженними очима
від маленьких пилатів, що за нами свищуть.

Крихітки від світу побираємо в простягнену долоню,
але так турботами зародило рясно:
бо хто нам хреста понесе в останню дорогу,
коли більше не зможем топтати рясту.